

حواستان به قاتل نامرئی باشد

همه چیز درباره گاز مونوکسیدکربن و چند راه کار برای خلاصی از آن

منابع آلودگی

بر خلاف تصور عمومی، مسمومیت های ناشی از گاز مونوکسید کربن، تنها بر اثر استنشاق گاز ناشی از ضعف اتصالات یا نصب نشدن دودکش های مناسب برای وسایل گرمایشی پیش نمی آید. آتش سوzy در جنگل هایی که ممکن است کیلومترها از محل سکونت شما فاصله داشته باشد، اگر روز خودر و شخصی، تاکسی یا اتوبوسی که با آن روزانه به محل کار می روید و حتی سیکاری که همشهری شما در پیاده رو دود می کند، می توانند همگی منبع انتشار این گاز باشند.

وسایل گرمایشی هر ساله با کاهش دما و سرد شدن هوا مورد استفاده قرار می گیرند. البته در همین ایام است که بی توجهی به مسائل ایمنی باعث بروز حوادث ناشی از گاز گرفتگی می شود. توصیه می کنیم برای پیشگیری از حوادث جبران ناپذیر، خواندن این چند خط را از دست ندهید.

قربانیان به روایت آمار

براساس آمارهای اعلامی مراکز مختلف درمانی و ایمنی در سراسر جهان به طور معمول با شروع فصل سرما و استفاده از وسایل گرمایشی، تعداد مرگ و میرهای ناشی از خفگی بر اثر استنشاق مونوکسید کربن افزایش می یابد.

آگاهی؛ رمز ایمنی

سازمان های ایمنی و درمانی معتقدند رهایی از مونوکسیدکربن تنها با ارتقای استانداردها امکان پذیر نیست. قاتل خاموش در گوشه و کنار شهرها و روستاها ما را تعقیب می کند و تقریباً می توان گفت نمی توان از آن در امان ماند. براساس یک پیمایش دانشگاهی درباره میزان آگاهی عمومی از عوامل و مسمومیت های ناشی از مونوکسیدکربن در آمریکا، ۶۶ درصد از پاسخگویان قادر به تشخیص علائم اولیه مسمومیت با گاز کربن (سردرد، حالت تهوع یا گیجی) نبودند. ۹۴ درصد از مالکان منازل مسکونی از انتشار گاز کربن از طریق اجاق گاز آشپزخانه اطلاع داشتند اما ۵۴ درصد از آن ها اقدامی برای بررسی های ایمنی سالیانه وسایل گازسوز انجام نمی دادند. در میان پاسخگویان اطلاعی درباره منابع ایجاد مونوکسیدکربن در منزل به جز اجاق گاز و بخاری و آب گرمکن وجود ندارد و حتی ۲۵ درصد از پاسخگویان نمی دانستند که شومینه نیز می تواند منبع ایجاد گازهای مسمومیتزا باشد. استفاده از تجهیزات اعلام حریق و سنسورهای گاز مونوکسیدکربن سؤال دیگر این پیمایش بود که ۳۴ درصد از پاسخگویان حتی نمی دانستند که آیا در محل سکونت آن ها چنین تجهیزاتی وجود دارد یا خیر!

نکات کلیدی برای نصب وسایل گازسوز

دودکش های داخل دیوار از جنس سیمانی هستند و باید تا انتها بالا رفته و از سطح بام نیز ۸۰ سانتی متر بالاتر آمده باشند و در انتها کلاهک H نصب شود.

بهترین وضعیت برای نصب دودکش ها، حالت عمود یا قائم است که در این حالت، آلاینده ها به سهولت خارج می شوند و هرچه شیب دودکش پایین تر رود، خروج آلاینده ها سخت تر خواهد شد. به یاد داشته باشید که شیب منفی به هیچ عنوان مورد تأیید نیست و در این صورت آلاینده ها به داخل محیط نفوذ خواهند کرد.

از قراردادن انتهایی دودکش ها در فضای درز انقطاع ساختمان خودداری کنید. این گاز به سادگی از ترک ها و شکستگی های روی دیوار حتی در واحدهای دیگر وارد منزل می شود.

قبل از نصب بخاری از بازبودن مسیر دودکش های داخل دیوار اطمینان پیدا کنید. به این منظور می توانید از سطح پشت بام، یک وزنه کوچک را با ریسمان به داخل دودکش بفرستید و اگر تا انتها پایین آمد، نشان دهنده باز بودن مسیر است.

گاهی مشاهده می شود که افراد، دهانه خروجی دودکش های روی دیوار را با مواعی کوچک می کنند که به اصطلاح، هوای گرم کمتری خارج شود؛ به یاد داشته باشید این عمل باعث انباشت گازهای خطرناک داخل دودکش و انتشار آن به داخل محل می شود.

از قرار دادن انتهایی دودکش ها در سطل آب خودداری کنید. این گاز در آب حل نمی شود و تنها باعث مسدود شدن مسیر خروجی آن شده و گاز از طریق دیگر خارج و وارد فضای داخلی محیط می شود.

پکیج، مقدار زیادی اکسیژن مصرف می کند. پس بهتر است این وسیله در خارج از محیط منزل، مثلاً در بالکن یا محلی که مستقیم به فضای آزاد راه دارد، نصب شود.

داخل خانه و برای وسایل گرمایشی و شعله دار، فقط از دودکش های ورق سفید گالوانیزه استفاده کنید. این دودکش ها مقاومت فیزیکی بیشتری دارند و به خوبی داخل هم جفت می شوند، اما دودکش های متفرقه مثل آلومینیومی، آکاردئونی، فنی و... این خاصیت را ندارند.

وجود دستگاه های هشدار دهنده گاز مونوکسیدکربن در محیط تاحد بسیار زیادی می تواند به کاهش خطرات و حوادث ناشی از این گاز کمک کند.

از حداقل زانویی در نصب دودکش های داخل منزل استفاده کنید.

روایت مرگ تدریجی یک زندگی

باتوجه به شرایط فیزیکی و آمادگی بدنی افراد، واکنش های آنان به مسمومیت ناشی از مونوکسید متفاوت است. اما به طور کلی می توان گفت علائم سردرد و سرگیجه پس از ۶ تا ۸ ساعت استنشاق مونوکسید با غلظت ۳۵ ppm رخ می دهد. در مقادیر بیشتر از ۷۰ ppm علائم نمایان تر می شوند، تاحدی که اگر میزان غلظت تا ۲۰۰ واحد افزایش پیدا کند، در ۲ ساعت موجب سردرد در ناحیه پیشانی و از دست دادن قدرت تمرکز و تصمیم گیری می شود. استنشاق ۸۰۰ ppm مونوکسید پس از ۴۵ دقیقه موجب خواب آلودگی و حالت تهوع می شود و پس از ۲ ساعت بدن کاملاً بی حس می شود. افزایش میزان مونوکسیدکربن در محیط از ۱۰۰۰ واحد و بیشتر از آن در کمتر از ۲ ساعت می تواند مسموم را راهی غسالخانه کند.

